sinds ik ziek ben'

tig was, heb ik het besluit genomen om een voorbeeld voor anderen te willen zijn. Beter worden kan ik niet, maar ik kan er in deze moeilijke omstandigheden wel voor kiezen om Jezus uit te stralen. Ik wilde nog meer met de Bijbel bezig gaan, ik had daar nu toch tijd voor. Ik volgde de cursus True You: een herontdekking van God en van jezelf.

'BEST SPANNEND AL DIE AANDACHT, MAAR OOK NODIG'

En dat heeft me ongelooflijk goed gedaan. Ik heb veel voor me laten bidden door de vrouwen die daarbij betrokken waren, voor acceptatie van mijn ziekte, voor ons huwelijk. Zo kan ik het volhouden. Ik ben me er heel erg van bewust dat we pelgrims zijn op weg naar God. Dit leven is geen paradijs en gaat het hier nooit worden, maar daar zijn we wel naar op weg!
Deze gedachte helpt me om het vol te houden. Ik probeer vaak met mijn hoofd in de hemel te lopen, dat is heel moeilijk als je hier op aarde bent. Maar het is de enige manier voor mij om deze ziekte te kunnen dragen."

Bijja Duijst: „Ik leef echt met de dag." (foto: Ellen Heijnen)

Stichting Kracht voor Bijja

Medisch gezien zijn de vooruitzichten somber voor Bijja. Haar spieren zullen steeds zwakker worden. Bij haar vader betekende dit op een gegeven moment opname in een verpleeghuis. Zover hoopt Bijja dat het bij haar niet hoeft te komen. Nu al is het zo dat de spieren aan de achterkant van haar benen bijna niks meer doen. Hierdoor loopt ze heel wankel en houterig en is ze voortdurend bang om te vallen. Als de spieren aan de voorkant ook uitvallen, kan ze niet meer lopen. Hoe lang dit nog gaat duren, is onbekend.

„Zolang ik nog sta, ziet het er nog niet zo ernstig uit. Maar ik moet nu al bij elke stap voelen of ik goed sta. Daarom loop ik ook graag op blote voeten en kun je mij ook in de winter op m'n badslippers in de Lidl tegenkomen. Trouwens ook omdat het zo'n gedoe is om schoenen en sokken aan te trekken. Een paar jaar geleden zou ik dat nooit doen, maar nu maakt me dat allemaal niks meer uit. De meeste mensen weten wel dat ik ziek ben. En nu met de oprichting van de stichting helemaal. Best spannend al die aandacht, maar ook nodig. Er komen veel kosten aan voor de aanpassing van onze woning en dat kunnen we niet allemaal zelf betalen. Natuurlijk betaalt de gemeente ook gedeeltelijk mee, dat is nog maar de basis. Net als elk gezin willen we dicht bij elkaar blijven. En dat natuurlijk zo lang mogelijk. Verhuizen naar een aangepaste woning is geen optie, want die zijn niet geschikt voor gezinnen. Dus het wordt een aanbouw aan de zijkant van onze hoekwoning aan de Oude Bocht. Hierin komt een slaap- en badkamer op de begane grond."

Ook de rest van de benedenverdieping moet worden aangepast: drempels eruit, deuren verbreden. „Ik ben veel thuis, dus het moet er ook fijn zijn. Gelukkig ben ik een huismus, ik kan heerlijk keutelen. Het leven dat ik nu leef heeft gelukkig nog heel veel te bieden, maar wel anders dan bij anderen. Ik hoop dat er met de hulp vanuit de stichting nog mooie jaren aankomen voor mij en mijn gezin. Dat mijn ziekte een poosje stabiel mag blijven en dat ik door alles heen een voorbeeld mag zijn voor anderen," besluit Bijja.